

GABRIELA  
FUTOVÁ

Čo učky nevedia



ILUSTRÁCIE EDITA HAJDU

Albatros

# Čo učky nevidia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na  
**www.albatros.sk**  
**www.albatrosmedia.sk**



**Gabriela Futová**  
**Čo učky nevidia – e-kniha**  
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.  
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná  
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

**ALBATROS**  **MEDIA**

čo učky nevedia





GABRIELA FUTOVÁ

Čo učky nevedia

ILUSTRÁCIE EDITA HAJDU

Albatros





## Do školy chodím, lebo tam mám mamu.

Nieкто má mamu predavačku, nieкто úradníčku, iný športovkyňu. Jožova mamka je dokonca riaditeľkou nejakej firmy. Moja mama je učiteľka. Teda nielen moja, ale aj Števova. Obe pracujú v tej istej škole, kam my dvaja chodíme do druhej triedy. Obe učia tretiakov, ale moja mama má áčku a Števova céčku. A že sa naše mamy kamošia, so Števom sa poznáme úplne odmalička. Števo je rovnako ako ja jedináčik. A rovnako ako mne mu to nevadí. Niekedy si vpravievame, že by bolo super, keby sme boli bratia. Akurát, že si nevieme vybrať, ktorých rodičov by sme chceli. Lebo ja ľúbim tých svojich a Števo zas tých svojich.



So Števom sme v jednej triede od prvého ročníka. Dokonca spolu sedíme v jednej lavici. Nevieť však, ako dlho ešte, lebo podľa našej triednej učky veľa vyrušujeme. Povedala, že ak nás ešte raz upozorní, tak že nás rozsadí. A to nebude ono, lebo všetky dobré nápady dostávam vždy vtedy, keď nám učka niečo vysvetľuje. A ja ich musím okamžite povedať Števovi.

Školu obaja dobre poznáme. Naše mamy nás do nej brávali, už keď sme boli škôlkari. Kým ony schôdzovali, my sme sa v jednej alebo druhej triede nejako hrali. Mamy nás chodili, raz jedna, raz druhá, kontrolovať a vždy nám niečo priniesli: obložené chlebíčky, koláče, malinovku. Sem-tam k nám nakukla teta upratovačka Julka, tú máme radi. Vždy má pre nás vo vrecku keksík. Ale starú tetku Kikirikí neľúbime. To je tiež upratovačka, volá sa Kohútová, ale Števo ju raz premenoval na Kikirikí a odvtedy ju tak voláme. Ona dosť kričí, a keď upratuje, veľmi hromzí. Raz som ju počul povedať aj škaredé slovo! Keď som to povedal mame, neverila mi. A tak som jej nepovedal ani to, že škaredé slovo povedal aj pán riaditeľ. Počul som to na vlastné uši, keď som sa raz so Števom skrýval pod učiteľským stolom v triede, lebo naše mamy robili niekde na chodbe nástenku. Riaditeľ hľadal Števodu mamu, ale asi ju hľadal dlho, lebo keď ju nenašiel ani v tej našej triede, škaredo zahromzil.

Riaditeľa sa trochu bojím. Je veľký a má taký mohutný hlas, že keď niekedy skričí na chodbe na veľkých žiakov, normálne ma strasie. Mama však tvrdí, že direktor, tak ho volá, je fajn a že sa ho netreba báť. Ale ja neviem. Na mňa pôsobí úplne hrôzostrašne. A keď k nám na začiatku školského roka vošiel do triedy, cítil som, ako mi vlasy vstávajú dupkom na celej hlave. Riaditeľ nás iba privítal a bol milý, ale mňa jeho úsmev neoklamal. Radšej som zažmúril oči, aby som ho nevidel.

Mama sa o tom dozvedela a pýtala sa ma, prečo som mal v triede zatvorené oči. Tak som jej povedal, že sa riaditeľa bojím, lebo vyzerá a kričí ako medveď. A v telke raz vraveli, že nejaký medveď v lese



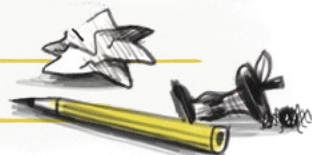
skoro zahlušil hubára. Vtedy som sa rozhodol, že do lesa už nikdy nevkročím. Lenže to som ešte nevedel, že na medveďa natrafím aj v škole.

Školu poznáme celučičkú celú, lebo keď sa nám niekedy podarilo, motali sme sa po nej a skúmali sme, čo sa kde nachádza. Motat sa snažíme aj dnes, aj keď je to stále ťažšie a ťažšie. Naše mamy nás strážia a neustále kontrolujú, keď sme sami. Lebo keď sme my so Števom sami, dokážeme vymyslieť také zábavné veci ako nikto pred nami.

---

S Kikirikí je veselo.  
Nám určite.

---



Moja a Števova mama robievajú veľa vecí spoločne. Spolu cvičia, spolu opravujú písomky, spoločne nakupujú, a keďže bývame neďaleko seba, niekedy aj spoločne varia a pečú a pijú pri tom víno. Niekedy im asistujú aj naši tatovia, ale to je úplne jedno, lebo keď sú naše mamy spolu, my dvaja so Števom aspoň máme čas na naše nápady.

„Poďme špehovať Kikirikí,“ navrhol raz Števo pošepky, keď naše mamy upratovali kabinet. Bola to hrozná otrava, lebo do toho zapájali aj nás, ale keď nám dali úlohu, zvyčajne sme im zavadzali, a tak nás prinútili sedieť pri stole a kresliť si.

„Ako sa odtiaľto dostaneme?“ zakukol som na mamu.

„Ideme na vecko,“ vymyslel Števo.

„Ideme na vecko,“ oznámil som nahlas a mamy súhlasili. Lebo keď človek musí ísť na vecko, netreba ho zdržiavať. To viem od babky a riadi sa tým aj mama.

Len čo sa za nami zavreli dvere kabinetu, rozbehli sme sa po chodbe. Behať po školskej chodbe je tá najparádnejšia zábava na svete. Teda okrem behania po úplne prázdnej telocvični.

„Chyť ma!“ skríkol Števo a už aj trielil rýchlejšie ako blesk. Trielil som za ním. Chodbu križovala ďalšia chodba. Videl som, ako chcel Števo odbočiť doľava, keď tu zrazu plesk! Rozpleštil sa na zemi ako placka. Veľmi ma to rozosmialo. Šmykom som pri ňom zabrzdil a bol to parádny šmyk! Na zemi po ňom ostali riadne stopy. Kým sa Števo dvíhal a kontroloval sa, či je celý, ja som sa znovu rozbehol a šmyk! Tentoraz moje topánky aj zaškriпали. Rýchlo som pozrel, či po mne ostala stopa. Ostala!

„Ja urobím dlhší šmyk,“ vykrikol odrazu Števo a o chvíľu sme sa pretekali, kto spraví na zemi dlhšiu stopu.

Práve som sa rozbehol, že Števa tromfnem, keď sa na konci chodby zjavila Kikirikí. S buchotom položila na zem vedro a nahlas hučala.

„Skryme sa!“ potiahol som kamoša za rukáv.

„Aby nás nevidela. Lebo poriadnych špehovačov nikdy nikto nevidí.“



Števo nadšene prikývol. A kým na nás stihla Kikirikí pozrieť, stáli sme za rohom a pritisnutí o stenu sme sa pridusene smiali.

„Buď ticho,“ chechtal sa Števo.

„Ty buď ticho!“ chechtal som sa aj ja.

Po hodnej chvíli sme sa konečne utíšili. Obaja sme nenápadne vykukli, aby sme Kikirikí skontrolovali. A dobre, že sme sa pozreli. Kikirikí umývala podlahu a pomaly sa blížila k našim šmýkancom. Urobila krok dozadu a ďalší, keď vtom stuhla.

„Ja vášho oného, ktorý chuligán sa mi tu neprezul?!“

Pretrela šmyky mokrou handrou a rozčertila sa ešte viac.

„Ja to kašlem! Tisíckrát som prízvukovala direktorovi, že keď sa tí sopliaci nebudú prezúvať, prestanem to umývať! Tisíckrát som vravela, že po škole nesmú behať neprezutí, lebo tie gumené podrážky robia nezmývateľné stopy! Ale nie! Mňa tu nikto nepočúva. Veď som len upratovačka! Ale ja to tak nenechám, to teda nie...!“

Kikirikí hromžila a hromžila, a čím bola rozčúlenejšia, tým viac sme sa so Števom chechtali. A vtom zrazu, neviem, čo to do mňa vošlo, hlasno som zakikirikál.

„Kikirikí!“

„Ty blbec!“ vytreštil na mňa Števo oči a plesol ma po chrbte. Okamžite sme sa pratali preč. Akurát, že chodba, do ktorej sme zaliezli, nemala východ. Na konci bola hudobná trieda a dvere do nej boli, samozrejme, zamknuté.

Bolo jasné, že nás Kikirikí odhalí. A keď nás odhalí, za uši nás dovlečie k mamám. A mamy nás potom za uši odvedú domov. Hrozila nám katastrofa!



„Skryme sa! Rýchlo!“ štuhol som do Števa. Rozbehol som sa k dverám hudobky. Bleskovo som sa poobzeral, kam by sa dalo zašúť, a zrazu som to zbadal. Drevené dosky pod parapetou, ktoré skrývali radiátory. Medzi doskami medzery. Jedna úzka, jedna široká. Ani neviem ako, nasúkal som sa do tej väčšej. Števo ma splašene tlačil, a kým som sa ja mechril v medzere medzi radiátorom, stenou a doskou, nasúkal sa za mnou.

Bolo to tesné. Len čo zmizol, do chodby nakukla Kikirikí. Cez škáru som mal na ňu dobrý výhľad, ale pre istotu som ani nedýchal. Upratovačka naozaj len nazrela, a keď nikoho nezbadala, obrátila sa a odišla.

„Kikirikí!“ vykrikol Števo a mňa skoro porazilo. Rýchlo som mu ústa prikryl dlaňou. „Ticho bud!“ zašepkal som vyplašene.

Kikirikí sa, samozrejme, vrátila. Nahnevaným pohľadom preskenovala celú chodbu, ale nás za doskami nezbadala. Aj tak mi trvalo dosť dlho, kým som našiel odvahu poriadne sa nadýchnuť.

„Ty somár!“ vynadal som pošepky Števovi.

„Aj ty,“ rozchichotal sa kamoš.

A potom sme sa už nevedeli zastaviť. Pošepky sme sa rehuňali, strkali sme jeden do druhého, aby bol ten druhý ticho, sácali sme sa a smiali, až zrazu tresk! Doska, ktorá nás chránila pred zrakom Kikirikí, zrazu ležala na zemi.

„Utekajme!“ vykrikol Števo. Bleskovo sme sa vygúľali zo skrýše, vyskočili na nohy a podho preč. Zamierili sme na opačný koniec chodby, ktorý sa križoval s hlavnou chodbou, a vyhli sme sa tak Kikirikí. Jej nadávkam však nie. Zahliadla nás a spustila krik.

„Vidím vás, chuligáni! Stojte! Tak vás vyobšívam metlou...!“

Jasne, že sme nezastali. Pribrzdili sme až pred kabinetom, ale to už Kikirikí stíchla. A tak, keď naše mamy vyšli von, že nás idú hľadať, nič nezačuli.

„Ideme už domov?“ opýtal sa Števo tej svojej.